

Prolog

*Službena beleška o izjavi građanina Roberta Harisa
30. jun 2004. godine
55121 02.32.55 – 03.45.32
Zapisnik sastavio inspektor Nikolas Dž. Beri
Četvrta policijska stanica, Mineapolis, Minesota*

NAKON što je zbrinut na licu mesta, gospodin Haris odbio je da ide u bolnicu; pristao je da pođe u policijsku stanicu s prisutnim policajcima Vritnurom i Votkinsom i dâ izjavu.

Saslušanje je vodio inspektor iz Mineapolisa Nikolas Dž. Beri.

Robert Haris je pedesetdvogodišnji belac, taksista u *Jar-kožutom taksiju*. Gospodin Haris radio je tokom događaja koji su dalje opisani. Gospodin Haris je prošao alkotest i čeka se laboratorijski nalaz o mogućem korišćenju droga.

INSPEKTOR BERI: Jeste li spremni? Da li je traka... dobro.

Hoćete li da popijete nešto? Kafu? Pre nego što počnemo?

ROBERT HARIS: Ne, hvala. Neću moći da zaspim ako popijem kafu 'vako kasno. A osim toga, znaš, s mojom prostatom, to bi bilo kao da tražim đavola.

IB: Hajde da popričamo o večerašnjim događajima.

RH: Naravno. 'Oćeš da pričamo o tome zašto praše *Tvinse** ili što sam bio toliko glup da radim posô na kojem moram stalno da sedim? Prokleti hemoroidi.

IB: Događaji...

RH: Naravno, 'oćeš da znaš šta sam ispričao momcima koji su se pobrinuli za mene. Fini momci za pajkane. Nisam time mislio ništa loše. 'Oću reći, zbog toga smo ovde, je l' tako?

IB: Tako je.

RH: Zato što vi momci mislite da sam lud ili pijan.

IB: Znamo da niste pijani, gospodine Harise. A sada, noćas...

RH: Ranije noćas sedeo sam na guzici i razmišljao o svom detetu. Ona ima devetnaest godina i ide na U.

IB: Univerzitet u Minesoti, studentski grad Dulut.

RH: Da. U svakom slučaju, često radim noćnu smenu jer su one knjige jebeno skupe. Hoću reći, sto deset zelem-baća za knjigu? Jednu knjigu?

IB: Gospodine Harise...

RH: U svakom slučaju, sedeo sam tamo, gledao svoja posla i ručao. Naravno, nije baš bilo vreme ručku u deset

* Reč je o bejzbol timu iz Minesote – *Minnesota Twins*. (Prim. prev.)

noću, ali snalaziš se kako možeš kada radiš noćnu. Sedeo sam na uglu Ulice Lejk i Četrdeset prve. Većina taksista ne voli taj kraj, znaš, zbog svih onih crnaca. Bez uvrede. 'Oću reći, nije da tako izgledaš, ali...

IB: Gospodine Harise, nisam Afroamerikanac, ali čak i da jesam, živo bih želeo da ne skrećete s teme.

RH: Ali ne možeš biti siguran danas, zar ne? Prokleti politički korektni nacisti. Čovek više ne može da kaže ono što mu je na umu. Imam drugara Denija Pola, koji je crn kao dno bunara i on sebe naziva... pa, neću ti reći šta on govori, ali stalno koristi taj izraz. A ako njega nije briga, zašto bismo se mi tangirali?

IB: Gospodine Harise...

RH: Izvini. U svakom slučaju, bio sam u tom kraju, za koji neki, da, govore da nije sjajan i jeo sam svoj ručak – šunka i švajcarski sir sa senfom u čudesnom hlebu,* ako nekoga zanima – i odjednom je taksi ležao na boku!

IB: Niste ništa čuli?

RH: Sinko, nije bilo nikakvog nagoveštaja. U jednom trenutku sam jeo, a u drugom sam se obreo na boku i sve đubre s poda pljuštalo je po meni. Sendvič mi je ispaao, a glava mi je ležala na ulici. Čuo sam kako se neko udaljava, ali nisam ništa video. Ali to nije najgore.

IB: Šta je najgore?

* *Wonder Bread* je marka hleba koji se proizvodi u Severnoj Americi. (Prim. prev.)

RH: Pa, pokušavao sam da shvatim šta se desilo i pitao se 'ocu li uspeti da operem senf s nove radne košulje, kada sam čuo taj stvarno glasan krik.

IB: Muški ili ženski?

RH: Znaš šta, bilo je teško oceniti. 'Ocu reći, sada znam jer sam ih video – obojicu – ali tada nisam znao. Ko god da je vikao, zvučao je kao da mu čupaju noge jer je vrištao, kukao i brbljao. To je najgori zvuk koji sam ikada čuo. A moja ćerka stalno svira nove instrumente iako nema sluha, onomad čak i tubu. Ali to nije ništa u poređenju s ovim.

IB: Šta ste onda uradili?

RH: Pa sranje, šta misliš, izašao sam kroz suvozačka vrata što sam brže mogao. Bio sam lekar u ratu – u Vijetnamu. Batalio sam to kada sam se vratio u Ameriku i nikada više nisam ušao u bolnicu, jok, čak ni kada je moja žena, neka joj je laka zemlja, rodila Anu. Ali pomislio sam da bih mogao pomoći. Taksu mi je osiguran, nisam brio zbog toga, ali neko je zaista bio u nevolji i to je bilo mnogo važnije. Pomislio sam da je možda neko slučajno pregazio svoje dete. Ima prilično mračnih mesta među onim prolazima. Teško je videti bilo šta.

IB: I onda?

RH: Onda se zaustavio autobus. Umalo nije udario u moj taksu! Što je čudno jer je bilo prilično kasno za autobuse, a u njemu je bio samo jedan putnik.

Onda je ta cura iskočila. A autobus je samo stajao tamo. Video sam kako vozač pilji u curu kao da

je napravljena od čokoladnog sladoleda. I tada sam je dobro pogledao.

IB: Možete li je opisati?

RH: Pa, visoka je, zaista visoka – približno moje visine a ja sam tek nešto niži od metar i osamdeset. Ima svetloplavu kosu s onim izvučenim – kako se beše zovu? Pramenovi! Ima izvučene pramenove i najkrupnije, najlepše zelene oči koje sam video. Oči su joj boje onih starinskih boca, onih zaista tamnozelenih. I veoma je bleđa, kao da stalno radi u kancelariji. Meni leva ruka leti pocrni kô đavo zato što je uvek izbacim kroz prozor, ali mi desna ostane bela. U svakom slučaju, zaista se ne sećam kako je bila obučena – uglavnom sam joj gledao lice. I... i...

IB: Jeste li dobro?

RH: Samo je ovaj deo neprijatan, to je sve. 'Ocu reći, ta cura je možda pet-šest godina starija od moje ćerke, ali ja – pa, recimo da sam je poželeo onako kako čovek želi svoju ženu subotom uveče, ako znaš na šta mislim. A nikada se nisam ložio na klinke dovoljno mlade da mogu biti *moja* ćerka, i nema veze što mi je žena umrla pre šest godina. Tako da je bilo prilično sramotno što ja odjednom razmišljam đokom iako oni strahoviti krici još odjekuju u vazduhu.

IB: Pa, čovek ponekad pod stresom...

RH: Nije reč o stresu. Prosto sam je želeo, to je sve. Kao što nikada nikoga nisam želeo. U svakom slučaju, zurio sam u nju, ali ona nije obraćala pažnju. U takvu curu

sigurno dvadeset puta dnevno bulje matore budale poput mene. Nije mi ništa rekla, samo je odmarširala u prolaz. Pošao sam za njom. Tamo su bile dve ulične svetiljke, tako da sam konačno video oko sebe. Mogu ti reći da sam se osećao mnogo bolje.

Odjednom su krici prestali, pre nego što smo stigli tamo. Kao da je neko isključio radio – toliko je bilo iznenadno. I cura je potrčala. Što je bilo smešno jer je nosila one vrtoglavo visoke cipele. Ljubičaste s mašnicama pozadi. Ima majušna stopala i te slatke cipelice. Bilo je donekle smešno gledati je.

IB: A onda?

RH: Pa, svakako ume da se kreće u tim cipelama, to je činjenica. Mora da je bila prava trkačica ili šta već. Bio sam odmah iza nje. Ušli smo u prolaz i odmah sam video da je ćorsokak pa nisam hteo previše da zalazim. Čudno, više uopšte ne razmišljam o Vijetnamu, ali noćas je bilo kao da sam se upravo vratio kući otuda. Čoveče, *sve* sam primećivao. Bio sam zaista naelektrisan.

IB: Jeste li videli nekoga u prolazu?

RH: Isprva nisam. A onda je cura rekla, veoma glasno ali odlučno, kao nastavnica: „Pusti ga“. Tada sam video da su tamo dva tipa, a nisu bili ni tri metra udaljeni od mene! Ne znam kako su mi ranije promakli. Jedan je bio sitan, nizak bezveznjaković, ali je podigao tipa krupnijeg od mene. Podigao ga je od zemlje! Veoma jako ga je udarao o zid od opeke i glava krupajlije letela je tamo-amo. Bio je u nesvesti.

Ali kada je cura progovorila, mališa je pustio tipa koji je pre toga vrištao i on je pao na cigle poput vreće peska – 'ocu reći, bio je *onesvešćen*. A mališa je domarširao do nas i odjednom sam se usrao od straha.

IB: Jeste li videli oružje ili...

RH: Ništa slično. Pretpostavljam da je samo bio... zao. Za glavu niži od mene i sivkastog tena. I s onim malim, crnim brkovima, stvarno tankim. Ja mislim kako čovek treba da pusti prave brkove koji će mu upadati u supu ili da ih ne pušta.

U svakom slučaju, izgledao je kao sitna propalica, ali bilo je nečega u vezi s njim... samo sam hteo da se sklonim od njega. Kao da sam duboko u sebi osećao da je zao, iako nisam znao šta se to zbiva. A moram ti reći da sam gledao kako moja draga žena umire od raka želuca. Nestajala je centimetar po centimetar i to je trajalo osam meseci. Mislio sam da ništa neće moći da me uplaši nakon što sam to video. Ali taj tip...

IB: Hoćete li da predahnete, gospodine Harise?

RH: Do đavola, neću. Hoću da završim s ovim. Obećao sam da ću doći ovamo da ispričam šta sam video i evo me. Bilo kako bilo, taj tip je prišao veoma blizu i rekao: „Ovo nisu tvoja posla, lažna kraljice.“ A pričao je zaista staromodno. Kao, ne znam, kao što se pričalo pre možda sto godina. A njegov glas – Isuse! Sav sam se naježio. Hteo sam da pobegnem, ali nisam mogao ni da se pomerim.

Ali curu nije bilo briga. Ispravila se i rekla: „Oh, duvaj ga. Gubi se pre nego što izgubim živce.“

IB: „Duvaj ga“?

RH: Žao mi je, ali to je rekla. Dobro se sećam zato što sam se prenerazio. 'Oću reći, ja sam krupan čovek pa se *jesam* uplašio. Ona je klinka, ali uopšte nije zvučala uplašeno.

IB: Šta se onda desilo?

RH: Pa, mali pokvarenjak je izgledao kao da će se srušiti. Ja sam bio preneražen, ali on je... pa, on je bio *stvarno* zaprepašćen. Kao da mu se nikada niko nije tako obratio u životu. Ko zna, možda i nije. Tada je odgovorio: „Moji obroci te se ne tiču, lažna kraljice.“ Stalno ju je oslovljavao s „lažna kraljice“. Nijednom nisam čuo njeno ime.

IB: „Lažna kraljica.“

RH: Da. A ona mu je uzvratila: „Tornjaj se, drkadžijo.“ Ozbiljno! Zatim je dodala: „Znaš, kao i ja, da ih ne moraš uplašiti ili povrediti kako bi se nahranio i zato prestani da sereš.“ Ili je možda rekla „prestani da kenjaš“. U svakom slučaju, bila je ozlojeđena.

IB: A onda?

RH: Onda ju je šćepao! Usne su mu se povukle i zubi ogoleli kao u psa koji se sprema da ugrize. *Tek tako*, susedov pas Raskal pobesneo je prošlog leta i, pre nego što sam ustrelio sirotog psa, izgledao je poludelo i bez kontrole kao taj tip.

A pre nego što sam stigao da joj pomognem – uplašio sam se, ali nisam želeo da bude povređena, 'oću reći, uradio bih *nešto* – ona je je izvadila krst i zarila mu ga u čelo! Baš kao u filmovima! I čoveče, o čoveče, mislio sam da *krupajlija* glasno vrišti. Ovaj tip je urlao kao da mu pluća gore. Čelo je počelo da mu se dimi. O gospode, kakav smrad. Ne možeš da *veruješ* koliko je smrdelo. Kao izgorela svinjetina, i to ukvarena svinjetina. Bože, povraća mi se samo kad se setim toga.

Pustio ju je i, kao, zateturao se unazad. A ona je zakoračila prema njemu, mrtva 'ladna, i rekla: „Podići ćeš ovog gospodina i odvesti ga u bolnicu. Platićeš račun ako nema zdravstveno osiguranje. A ako te ponovo uhvatim da se ovako hraniš, nabiću ti ovaj krst u grkljan. Jesi li skapirao ili treba da ti nacrtam?“

On je uzmakao od nje i klimnuo glavom. Bila je tolika stroga i lepa da je nije mogao gledati. Sranje, *jedva* sam i ja mogao da je gledam! Onda je podigao krupajliju, koji je još bio onesvešćen, i istrčao iz prolaza s njim.

Tada se cura okrenula prema meni i uzdahnula kao da je mnogo umorna. Pitala me je: „Jesi li ikada bio zaglibljen na poslu koji zaista mrziš?“ A ja sam priznao da mi se to povremeno dešava. Čoveče, o čoveče, kako je divna.

IB: I onda?

RH: Onda me je pitala jesam li dobro. A ja sam odgovorio da jesam. Rekla mi je da se ne plašim. Ja sam odvratio

da se neću bojati sve dok je ona tu. Zbog toga mi je udelila veliki osmeh.

Pošli smo iz prolaza i ona je videla kako moj taksi leži postrance. Izgledala je zgađeno i rekla: „Jebote, kakav klinac.“ Pretpostavljam da je mislila na tipa koji je pobegao. Tada je prišla – ovo je deo koji te zanima – kleknula, gurnula dva prsta ispod taksija i ponovo ga podigla na sva četiri točka.

IB: Podigla je vaš taksi?

RH: Aha.

IB: Jednom rukom.

RH: S dva prsta. Znam kako zvuči. U redu je. Ni drugi pajkani mi nisu verovali.

IB: Šta se onda desilo?

RH: Onda me je pogledala onim lepim, zelenim očima – samo što su tada bile više boje lešnika nego zelene, što je bilo pomalo čudno, ne znam, možda su joj ispala sočiva – i rekla: „Mislim da je ispravan. Žao mi je zbog smetnje.“ Odgovorio sam joj da je u redu. Ušla je u autobus – koji ju je, uzgred, još čekao, što je možda najčudnija stvar koja se noćas desila – i mahnula mi. Tada se autobus odvezao. Srušio je jedno poštansko sanduče i prošao na crveno.

IB: To je sve?

RH: Nije li to dovoljno? Kakva noć! Moram ti reći, ta cura je posebna. Ne želim da se *nikada* naljuti na mene.

IB: Zbog njene snage?

RH: Ne. Zato što sam je želeo, ali sam je se istovremeno plašio. Drago mi je što se ispostavilo da je dobra. Šta bi bilo da je kao onaj mališa iz prolaza? Onaj vampir?

IB: Verujete da je taj čovek vampir?

RH: Sranje, ko bi drugi vrištao i dobio opekotine od krsta? Voleo bih da znam šta je *ona*.

IB: Verujete u vampire, zar ne?

RH: Lepo si slušao, sinko, i cenim to, ali hoću da obratiš pažnju na još nešto. U rat sam pošao kao tinejdžer. I otkrio sam da se momci koji ne veruju svojim očima vraćaju kući u vreći. Dakle, da. Verujem u vampire.

Hoću reći, sada.

KRAJ SASLUŠANJA

03.45.32

Prvo poglavlje

KAD su prošla tri meseca od moje smrti, zaključila sam kako je vreme da nađem posao.

Naravno, nisam mogla da se vratim na stari posao. Kao prvo, otpustili su me onog dana kada sam poginula, a kao drugo – svi još misle da sam mrtva i pokopana. Uostalom, dnevni posao mi više ne odgovara.

Bar nisam gladna niti sam beskućnica. Moja najbolja drugarica Džesika vlasnica je moje kuće i ne dozvoljava mi da plaćam stanarinu. Njena ekipa superknjigovođa plaća ostale račune uprkos mom upornom protivljenju. Svakako ne moram da kupujem namirnice osim čaja, mleka i sličnog. Pored toga, moj automobil je otplaćen. Zbog toga su mi mesečni troškovi prilično mali. Ali bez obzira na sve, ne mogu zauvek živeti od Džesikine milostinje.

Zato sam se obrela na stepenicama Minesotskog centra za ponovno zapošljavanje. Svakog četvrtka rade uveče – bogu hvala!

Ušla sam i zadrhtala kada me je produvao udar iz klima-uređaja. Niko me nije upozorio da će mi uglavnom biti prilično hladno kada budem mrtva. Mineapolis je pogodio surovi vreli talas, a ja sam jedina kojoj to ne smeta.

„Zdravo“, rekla sam recepcionarki. Na sebi je imala strogo sivo odelo i bilo je krajnje vreme da ofarba izrastak. Nisam joj videla cipele, što je verovatno i bolje. „Došla sam u centar za nezaposlene da...”

„Žao mi je, gospođice, ovo je centar za ponovno zapošljavanje. Centri za nezaposlene su anahronizam. Ovo je responzivni centar za ponovno zapošljavanje u koji se dolazi samo jednom, u skladu s dvadeset prvim vekom.“

„Dobro. Ovaj, kako god. Došla sam da razgovaram s vašim savetnikom.“

Zbog svoje drskosti, narednih dvadeset minuta popunjavala sam formulare. Konačno, prozvano je moje ime i našla sam se pred savetnikom.

Bio je to stariji čovek prijatnog izgleda, tamne kose, brade prošarane sedim i očiju boje čokolade. Osetila sam olakšanje kada sam videla burmu, te fotografiju njegove lepe žene i *de rigeur* divne dece. Žarko sam se ponadala da ima srećan brak kako ne bi napravio budalu od sebe kada ga moja nemrtva harizma pogodi pravo u glavu.

„Zdravo, ja sam Den Mičel.“ Rukovali smo se i videla sam da je iznenađeno izvio obrve kada je dotakao moj hladni dlan. „Elizabet Tejlör, je li tako?“

„Ta sam.“

„Je li sve u redu s vašim očima?“

Nosila sam naočare za sunce iz dva razloga. Prvo, strahovito mi smetaju neonska svetla. A drugo, muškarci ne podležu mojim činima ako mi ne vide oči. Ni najmanje mi ne treba da me zaskoči zabalavljeni državni činovnik.

„Bila sam kod očnog lekara malopre“, slagala sam. „Ubacio mi je one kapi.“

„Da, znam kako je. Elizabet Tejlör – baš kao filmska zvezda!“, oduševio se, očigledno ne znajući da ljudi dolaze do tog zaključka otkako sam se rodila.

„Betsi.“

„Onda, Betsi.“ Listao je hrpu papira koju sam mu pružila. „Sve izgleda u redu...“

„Nadam se. Došla sam zbog nezaposleno...“

„Ovo je centar za ponovno zapošljavanje“, odsutno je rekao Mičel, još uvek listajući.

„Dobro, dobro. U svakom slučaju, potreban mi je nov posao a dok ga tražim, volela bih da imam osiguranje za nezaposlene. Zapravo, imam pita...“

Mičel je izgledao donekle uplašeno. „Ovaj... moraću odmah da vas prekinem. To ne možemo ovde da radimo.“

Zatreptala sam. Mada to nije mogao da vidi iza naočara *Foster Grants* koje sam nosila. „Kako?“

„Mi smo biro za ponovno zapošljavanje. Time se bavimo.“

„Naravno, dobro, shvatila sam. Ali zar vi ne...?“

„Ako želite olakšice za nezaposlene, moraćete pozvati kol-centar. Ili pogledajte na internetu. Žao mi je, ali ne možemo odgovoriti na vaša pitanja.“

„Samo da razjasnimo. Na ovo mesto treba da dođem kada sam nezaposlena...“

„Da...“

„I ovde imate formulare za olakšice za nezaposlene...“

„Naravno!“

„Ali nemate osoblje koje mi može pomoći da ostvarim olakšice za nezaposlene.“

„Da, to je tačno.“

„U redu.“ To je čudno, ali mogu da sarađujem. Verovatno. Zavalila sam se u neudobnoj plastičnoj stolici. „Dobro, mogu li od vas pozvati taj kol-centar?“

Mičel je raširio ruke u gestu izvinjavanja. „Ah, boga mu, znate, ranije smo dozvoljavali ljudima da to rade, ali neki su zloupotrebljavali telefon i zato...“

„Dakle, ne mogu da pozovem kol-centar za nezaposlene s telefona u birou za nezaposlene?“

„Pa, imajte na umu da tehnički više nismo biro za nezaposlene...“ Odjednom sam se zapitala može li vampir da se napije. Odлучila sam da proverim čim izađem iz ove birokratske paklene rupe „...i zato vam ne možemo dozvoliti da to uradite.“ Slegnuo je ramenima. „Žao mi je.“

Skinula sam naočare i nagnula se napred, prikovavši ga zlokobnim nemrtvim pogledom. Bilo je to ružno s moje

strane, ali postala sam očajna. „Moram. Da se poslužim. Vašim telefonom.“

„Ne!“ Pogrbio se i zaštitnički prigrlio telefon na grudi. „To je protiv pravila!“

Neverovatno. Bila sam uverena da će zbog vampirskih čini postati kao testo u mojim rukama, ali očigledno je njegova birokratska obuka jača od drevnog zla.

„Moraćete da odete kući i pozovete ih o svom trošku“, odbrusio je.

Odmarširala sam natrag u čekaonicu. Skandalozno! Nisam bilo koja nemrtva fufa, ja sam vampirska kraljica!

„Ne zaboravite da se upišete u knjigu utisaka pre nego što izađete!“, povikao je Mičel za mnom.

Bože, ubij me odmah. Hoću reći, ponovo.

Drugo poglavlje

ROTIRAJUĆA crvena svetla u retrovizoru izazvala su uobičajenu reakciju: navalu adrenalina a onda ogorčenost. Nisam vozila *tako* brzo. A kola koja me zaustavljaju nisu čak ni patrolna. To je krajsler, za ime boga.

Jedan od brojnih ljudi koji su odlučili da mi upropaste dan izašao je iz automobila i pošao prema meni. Nije se polako i nadmeno šepurio kao što policajci čine. Zapravo, trčao je. Odmah sam ga prepoznala i zajaukala.

Nik Beri. Tačnije, inspektor Nik Beri – svakako posljednja osoba koju želim da vidim. Imali smo neprijatnu epizodu ovog proleća i živim u strahu da će se ovih dana setiti da sam mrtva. Ili će se bar setiti da je bio na mojoj sahrani.

Seo je na mesto suvozača. „Ćao, Betsi. Kako je?“

„Zloupotrebljavaš svoja ovlašćenja kao zakleti predstavnik zakona“, obavestila sam ga. „Uopšte nisam brzo vozila.“

„Da, da. Slušaj, gde si bila pre neku noć?“

„Koji?“

„U subotu.“

Auf. „Kod kuće“, odgovorila sam, glumeći strahovitu radoznalost. „Zašto?“

„Pretpostavljam da to niko ne može potvrditi?“

Odmahnula sam glavom. „Mark je bio u bolnici, a Džesika verovatno kod kuće – nisam je videla te noći. Zašto? Šta se desilo?“

Nik se naslonio i razgrnuo stopalima đubre na podu ispred suvozačkog sedišta. Nije znao koliko sreće ima. Bilo je mnogo gore dok sam jela čvrstu hranu. „Zaboga, zar nikada ne očistiš kola? Koliko šejkova popiješ u nedelji?“

„Ne tiče te se. A sada idi i juri loše momke.“

„Moraću da primim tetanus kada izađem odavde“, pobunio se i vrhom čizme odgurnuo praznu limenku *seven-apa*.

„Ozbiljno, Nik, šta se dešava? Hoću reći, ako nećeš da mi napišeš kaznu...“

Odmahnuo je glavom. „Glupo je.“

„Pa, toliko sam shvatila.“

„Ne, zaista glupo.“ Dok je brbljao, pogled mi je bludeo preko njegove plave kose, tela plivača i izvajanih crta lica a onda sam ga brzo vratila na ulicu, gde mu je i mesto. Tako smo i upali u nevolju prošli put. Bila sam nova nemrtva i neverovatno žedna, a on je bio raspoloživ. Pila sam mu krv i on je odlepio. Zadugo. Sinkler je morao da uskoči i sredi stvar. Još nemam predstavu čega se Nik seća – ako se uopšte nečega i seća.

„...i taj ćaknuti matori taksista te je opisao. Hoću reći, ima milion plavuša u Mineapolisu, ali ipak. Prilično se dobro uklapaš u opis. Zapravo, zbog cipela mi je čitava priča...”

„Pa, očigledno nisam ja“, slagala sam. „Tikvan.“

„Tikvan? To nisam čuo oko petnaest godina. U svakom slučaju, mislim da si u pravu. Čitava priča je prosto... mislim da je tip... ne znam. Možda je nešto od toga tačno, a nešto je umislio ili izmislio da privuče pažnju. Delovao je kao usamljen čova.“ Nik je trljao slepoočnice na način koji me je činio veoma nervoznom. „Ja... nekada sanjam i snovi *deluju* stvarno...”

„To se svima dešava.“ Da li da ga pogodim svojim vampirskim činima? Hoće li se to sukobiti s onim što je Sinker uradio ili će popraviti situaciju? „Možda treba da se odmoriš.“

„Čudno je ono što ti se desilo na proleće“, promenio je temu. Bar je *mislio* da menja temu. „Mislim, ne upadaju svi u zbrke kao ti.“

„Još tvrdim da je moja maćeha napravila štos. Nije da ne bi volela da me vidi mrtvu.“

„Da, ali da ode dotle da organizuje lažnu sahranu – ili je održana sahrana?“ Toliko je snažno trljao slepoočnice da su postale ružičaste. „Sanjao sam to, ali uglavnom... ja...”

„Nik, zaboga!“, glasno sam rekla, nadajući se da ću ga trgnuti. „Imam obaveze. Dakle, hoćeš li da izađeš ili šta?“

Ruke su mu odmah pale u krilo i izgledao je kao da se otresao stanja nalik transu u koje je upao. „Veoma mi je žao, Betsi“, zajedljivo je rekao. „Šta, negde je rasprodaja cipela?“

„Zapravo, i jeste. Slušaj, nadam se da ćeš uhvatiti lošeg momka...”

„Da, da, uveren sam da si na iglama. Nema veze. Video sam tvoja kola i nisam mogao da odolim. Ali moram da se vratim poslu.“

„Važi. Drago mi je što sam te ponovo videla.“

„I meni. Kloni se nevolja.“ Osmehnuo mi se i izašao iz kola, ne primećujući da mu se slamčica zalepila za petu. „Želim ti lep dan.“

„Ćao!“, doviknula sam i sačekala da krene pa sam tek onda uključila motor. Što je dobro, budući da sam se tresla kao list. Siroti Nik se valja po istini, a nema predstavu. Volela bih da mu se mogu poveriti, ali ionako dovoljno ljudi zna moju prljavu, malu, nemrtvu tajnu.

Osim toga, jednom mu se *jesam* poverila. I to je bila potpuna katastrofa. Neću da napravim istu grešku dvaput.

SAT kasnije, obrela sam se na najlepšem, najveličanstvenijem mestu na planeti: u Tržnom centru *Amerika*. Ili, ako ste pošli u kupovinu, Raju na Zemlji.

Odlučila sam da se prošetam po prvom spratu *Mejsisa* kako bih se razvedrila i onda da utopim svoju tugu u dva ili deset daikirija na četvrtom spratu.

Kao i sve sjajne ideje, Tržni centar (nikada „tržni centar“) nešto je poznato ali uvećano. Veoma uvećano. Svako se nekada parkirao na parking u ušetao u prodavnicu. Ovde je jedina razlika to što morate dugo, dugo hodati